

Life's good! 🙏💋❤️

Ode aan het Leven

NJ ter Haar

Schrijver: NJ ter Haar
ISBN: 9789402193534
© NJ ter Haar

2018

24 januari

KUTNIEUWS!!

Mocht ik je in mijn chaos niet persoonlijk hebben ingelicht, het nieuws gaat je hoe dan ook bereiken, dus liever door mijzelf dan. Bij deze.

Ik heb longkanker.

(meer info volgt)

25 januari

Kankerverhalen uit Stratum-Zuid
(Notities van een Dikke kankerlijer)
25-01-2018 (128 kg)

De ontmoeting met mijn longarts vandaag was top. Ik kan niet anders zeggen, ik heb vertrouwen in hem en hij in mij, ik zag het, voelde het. Vriend Van was erbij en ervoer een soort gelijke sfeer. Prettig.

Veel informatie gehad de afgelopen dagen, fijne vrienden heb ik toch, veel fijne vrienden. Ik prijs me een rijk man.

Gisterenavond en vandaag mijn beresterke en enorm dappere dochter geïnformeerd en betrokken bij het proces, zij snapt het, zij heeft rust en overzicht, baalt en is bang maar oh zo dapper en ik was niet eerder zo trots op haar.

Met mijn cliëntjes gedeeld wat er gedeeld moet worden en een enorme stroom berichten van lieve, lieve mensen om mij heen. Ik ervaar vandaag als een warm bad alom.

Sinds maandag staat mijn leven in het teken van overleving, werkelijke overleving.

Het te nemen obstakel, longkanker.

We hebben elkaar nodig, de kanker en ik. Vreemd? Geenzins. Ik heb kanker nodig om er vanaf te kunnen komen, kanker heeft mij nodig om erachter te komen dat het zich vergist en in mij niet welkom is.

Vanaf maandag begint de kermis!

PET scan, CT scan, bronchoscopie, nucleaire behandelingen, bloedgas puncties, blablabla.

Dinsdag 6 februari krijg ik de uitslagen en gaat er een behandeling van start.

Gek genoeg is mijn stemming goed, meer dan goed, opperbest.

Ik voel dat er een appèl gedaan wordt op mijn strijdvaardigheid en daar hou ik van. Jarenlang therapieën gevolgd om juist daar nu een beetje in te kunnen temperen maar nu wordt het verlangd.

Strijdvaardigheid. Ik heb daar van nature vrij veel van in huis. Gedurende mijn leventje ben ik nooit, nimmer, aangesproken op de wenselijkheid van het aanwenden van meer strijdlust.

“He Dikke, doe eens wat fanatieker!!” Whahaha, meer fanatisme, grapje zeker?

De feiten over mijn ongenode gast.

De overlevingskansen zijn best riant te noemen. 1 op de 6 haalt de eerste vijf jaar, 1 op 10 haalt de eerste 10 jaar, de rest gaat dood, niet leuk, wel lekker duidelijk.

Prachtig, prima kansen wat mij betreft. Statistieken waar je hebberig van wordt. Komt goed uit, ik ben soms een hebberd. Oh ja, wanneer dan?

Nu!

Ik claim hierbij de hoofdprijs en ben op voorhand bereid te sterven om als overwinnaar uit de strijd te komen.

Links om of rechts om...

4 februari

Kankerverhalen uit Stratum-Zuid.

Notities van een Dikke Kankerlijer
(04-02, wereldkankerdag, 126kg)

Afgelopen woensdag het laatste onderzoek, een bronchoscopie uit de hel, welke de laatste was van mijn reeks onderzoeken en tests. De heren en dames medici hebben voldoende data verzameld om tot een diagnose te komen welke me dinsdag 6 februari ter ore gebracht gaat worden, longkanker is al duidelijk, het stadium wens ik af te dwingen op 1.

Stadium 1 dat lijkt me wel wat, ja, opereren en klaar.

“Mijnheer ter Haar bent u gehecht aan uw rechterlong?”

“Nope, chop hem er maar uit, weg met die rommel. Geef me er maar zo’n kek zuurstofflesje op rupsbandjes bij, neem mijn arm erbij, mijn ogen, mijn nier, of net wat je nodig hebt.”

Leven, dat wil ik en daar ga ik voor, voor een goeie. Bring it on.

De tijd, echter, kruipt. Woensdagmorgen, de dag van het laatste onderzoek tot dinsdagmorgen de dag van de uitslagen.

Ik wacht. Zonder behandeling en zonder medicatie terwijl de kanker in mij vrijspel heeft. Ik wil de strijd aangaan maar heb geen middelen ter beschikking om de strijd mee aan te gaan. Ik typ dit berichtje op mijn telefoontje met de gedachte dat het goed mogelijk is dat ik het typ terwijl de kanker in mij uitzaait als een malle.

De week millimetert voorbij, het voelt als een knoop in een zandloper. Het valt me zwaar, zwaarder dan ik durfde te vermoeden. Ik ervaar weinig tot geen betrokkenheid of nabijheid van mijn meest nabije vrienden. Zij weten dat ik kanker heb, kennen mij, weten de ins en outs van mijn wachttijd, maar vragen mij niets, zoeken geen contact. Nog geen berichtje met: “hoe gaat het?”

Ik ben er niet verdrietig over, voel me niet miskend of afgewezen, dit is kennelijk wat kanker doet, de impact die het heeft, het slaat lam, men wil je kennelijk niet tot last zijn. Ik voel me alleen, eenzaam met mijn hoogst ongenode gast, die zich, tijdens de wachttijd op een werkbare diagnose, voelbaar meer ruimte permitteert in mijn borstholte. Ik wil het perse niet. Het gebeurt gewoon wel.

Ik wacht op dinsdag, het is nog maar twee nachties slapen, voor hen die dat ‘s nachts wel doen.

5 februari

Verwonderlijk vind ik het hoe een ieder mijn bericht, mijn spanning, op zijn eigen wijze las, interpreteerde en er het zijne mee deed.

Ik vind het indrukwekkend hoeveel naasten er direct reageren en zich daarmee directe naasten maken.

In mijn dramatisch betoog, mijn subjectieve beleving in het te lange wachten op de diagnose die ik niet wil hebben, was het geenszins de bedoeling om mensen ter verantwoording te roepen. Wie ben ik omdat te doen? De reacties echter zijn ongelooflijk hartverwarmend. Het voelt alsof ik word gedragen, heel bijzonder. Dank jullie wel!! Dikke kus!!

6 februari

Nou, het is longkanker, zware longkanker. Geen light versie! Kleincellig. Stadium 3, verschillende tumoren in de rechterlong, uitzaaiingen in de lymfeklieren.

Morgen begint de eerste chemokuur, donderdag krijg ik een MRI scan om te zien of ik ook bestraald kan worden. Er is een kans op genezing en dat lijkt me een prachtig uitgangspunt. Het is een zware diagnose maar ik voel me prima. Game on!

7 februari

“Mijnheer ter Haar, we willen benadrukken dat u behoorlijk ziek kunt worden van deze chemotherapie.”

Ik schiet in de lach en forceer de beste verpleegkundige me even in de ogen te kijken. “Ziek worden van deze chemotherapie?”

De beste man knikt schuldbevestigend.

“Oh dat is gek.” zeg ik. De verpleegkundige kijkt verbaasd op.

“Ik wil u benadrukken dat ik juist voornemens ben behoorlijk te genezen van deze chemotherapie.”

We begrijpen elkaar.